

Kamila Kročilová, 8. A

Ahoj! Jsem mobilní telefon. Byl jsem vyroben v Číně jako jeden z milionů ostatních a úplně stejných telefonů. Poté, co mě vyrobili, mě velké nákladní auto odvezlo do maličké, ale krásné země, České republiky, do obchodu s elektronikou.

Tam jsem měl plno malých i velkých kamarádů. Pak si mě odnesla jedna tříčlenná rodina. Ta mě darovala svému malému synovi, Honzíčkovi. Bylo mu teprve sedm let a chodil do první třídy. Rodiče na něj byli velmi pyšní, proto se rozhodli koupit mu mobil. Honzíček si neuměl vážit věcí, to ale rodiče neviděli.

Hned při předávání jsem nešikovně vypadl Honzíkovi z rukou. Upadl jsem na zem a vykřikl. Moc mě to bolelo. Dokonce mi praskly oči – vy tomu říkáte display. Honzíčkovi to vůbec nevadilo. Zvedl mě, utíkal se mnou do pokoje. Tam mě hned odhodil na postel, jako bych byl nějaká stará rozbitá hračka. Sám si hrál a o mě se už vůbec nestaral.

Odpoledne jsem mohl jít na procházku. Honzík šel ven se svým kamarádem a vzal mě s sebou do kapsy.. Když jsme pobíhali po hřišti, vypadl jsem mu z kapsy a prasknul ještě víc. To už jsem měl oči skoro úplně na kousičky.

Když přišel Honzík večer domů, ptali se ho rodiče, kde má telefon. A kluk vůbec nevěděl! Maminka se rozzlobila, tatínek také. Zatím mě venku našla nějaká paní, která dobře věděla, co by se mnou měla udělat. Zнала totiž Honzíčka a chtěla, aby se o mně dozvěděl. A tak se paní vydala k nám domů. Maminka Honzíkovi vysvětlila, že si musí vážit věcí, že si musí vážit i člověk člověka, kterého má rád, protože by ho klidně mohl někdy ztratit stejně jako hračku.

Když přišla paní a vrátila mu mě, Honzíček poděkoval a věděl přesně, kam staré telefony a rozbitá elektronika patří.

Věděl, že se rozbité věci a staré baterie vyhazují do speciálních kontejnerů na elektro. Od té doby si Honzík začal vážit věcí.